DUMITRU ANDRECA

ARHIVA GROAZEI

DRUMURI ÎN ÎNTUNERIC - II

DEZRĂDĂCINAȚII - II

EDITURA MJM CRAIOVA

© Dumitru Andreca

Foto coperta I: Emilia Schinderman
Foto coperta IV: Emilia Schinderman

Coperta I: Monumentul Foştilor Deţinuţi Politici şi al victimelor dictaturii comuniste din Mehedinţi 1945 - 1989 - Lucrare de Ştefan Călărăşanu.

Coperta IV: Noul Testament împuşcat; Cartea Sfântă care i-a salvat viaţa domnului Nicolae Ciurică.

Coperta şi machetarea grafică:
Jean-Mihail Băileşteanu

ISBN 973 - 8156 - 55 - 6

DUMITRU ANDRECA

ARHIVA GROAZEI

Drumuri în întuneric - II
Dezrădăcinații - II

EDITURA VJM CRAIOVA
2002

MOTTO:

„Analiştii sistemelor totalitare ne avertizează asupra disprețului pe care orice regim despotic îl manifestă față de rostul adevărat al memoriei. Dacă istoria e redusă la o funcție ancilară, memoria însăşi nu poate fi decât un instrument docil şi maleabil. Istoria nici n-o mai fac popoarele, deşi se afirmă contrariul, ci veleitarii lipsiți de scrupule, organisme oculte, puse în slujba câte unei idei capabile de seducție colectivă. Istoria poate încremeni atunci pentru acele popoare, dacă se poate spune astfel, că în imaginea transmisă de Havel cu ocazia intrării sale în palatul prezidențial din Praga. El a fost şocat, anume, de faptul că ornicele care împodobeau incinta erau scoase din funcție, de parcă istoria însăşi ar fi murit. Primul său gest a fost să le reactiveze. Istoria se punea din nou în mers."

(Alexandru Zub, „Memorie şi uitare: implicații istoriografice", în volumul „INSTAURAREA COMUNISMULUI – ÎNTRE REZISTENȚĂ ŞI REPRESIUNE", FUNDAȚIA ACADEMIA CIVICĂ, 1995)

CUVÂNT ÎNAINTE

Cartea aceasta este o continuare a altor cărţi – „Drumuri în întuneric" (Fundaţia ACADEMIA CIVICĂ, Bucureşti, 1998) şi „Dezrădăcinaţii" (Editura PRIER, Drobeta-Turnu-Severin, 2000) – şi cuprinde două părţi: una cu mărturii ale foştilor deţinuţi politici mehedinţeni, iar cealaltă cu mărturii ale foştilor deportaţi mehedinţeni în Bărăgan. Prin urmare, prima parte din „Arhiva groazei" se va intitula „Drumuri în întuneric", iar partea a doua „Dezrădăcinaţii".

Materialul inclus este totuşi mai cuprinzător decât arată precizările de mai sus, pentru simplul motiv că în carte apar documente despre eroul din primul război mondial, Ion Popescu, care a fost poliţist în vechiul regim, iar sub comunişti a fost deportat cu familia în Bărăgan, apoi deţinut politic la Aiud, Gherla. Documente zguduitoare provin şi de la alţi foşti deţinuţi politici – Constantin Gherghescu, Gheorghe Delurinţu, Nicolae Ciurică etc. – , domnul Ciurică, născut în Titerleşti – Baia de Aramă, fiind unul din luptătorii cu arma în mână împotriva comunismului. Domnia sa spulberă o legendă fabricată de comunişti în legătură cu „eroul" Lazăr de la Rusca, aduce probe despre vinovăţia securiştilor care l-au hăituit prin munţi, dar şi despre puterea credinţei, păstrând şi azi „NOUL TESTAMENT" pe care l-a purtat în sacul de merinde, cartea oprind glonţul ucigaş.

Împletirea documentului cu mărturia prin viu-grai face ca „Arhiva groazei" să contureze o hartă a suferinţei mehedinţenilor sub regimul diabolic instaurat după 23 august 1944, o hartă cu pete de sânge, cu lacrimi dar şi cu lumini ale iubirii de neam şi

de țară, nepieritoare. La transcrierea înregistrărilor am fost de multe ori tentat să renunț în totalitate la întrebările pe care le-am pus interlocutorilor mei, atât de mult m-am implicat în cele auzite. Nu poți fi insensibil la asemenea confesiuni.

Ele aparțin istoriei adevărate a românilor şi de aceea consider că trebuie consemnate întru neuitare.

Dumitru Andreca

NOI, SUPRAVIEȚUITORII

Când spun „supraviețuitori" mă refer la persoanele care au scăpat cu viață din puşcăriile comuniste de pe teritoriul țării noastre, din deportări, dar şi la cele care au trecut prin lagărele de prizonierat şi prin puşcăriile sovietice.

Numai bunul Dumnezeu le-a fost sprijin în acele situații cumplite, numai prin El au găsit puterea fizică şi psihică să reziste tuturor încercărilor care i-au marcat prin suferințele de nedescris. Trist este că, sub diferite forme, necazurile lor au continuat şi după expirarea termenului stabilit prin sentințe şi, ceea ce este mai grav, ele nu s-au sfârşit nici azi...

Acestea, dar şi multe alte motive au determinat Asociația Foştilor Deținuți Politici, filiala Mehedinți, constituită prin unirea foştilor deținuți politici cu foştii deportați în Bărăgan şi cu prizonierii de război să facă eforturi deosebite, în ciuda lipsurilor materiale în care se zbate, să publice şi cel de-al treilea volum cu mărturii din vremuri şi locuri de iad.

Se ştie tratamentul inuman care le-a fost aplicat prizonierilor români de război de către slujbaşi infernalului imperiu roşu. Mai mare a fost suferința celor întorşi din lagărele sovietice când, ajunşi în patria pentru care luptaseră eroic, au fost arestați, judecați şi condamnați de noul regim fiindcă luptaseră împotriva Rusiei sovietice. Câte tragedii, Doamne, au declanşat asemenea zvârcoliri ale istoriei, câte destine omeneşti au fost mutilate!

Noi, foştii deținuți politici şi foştii deportați în Bărăgan, am fost maltratați de aşa-zişii români din Securitate, din tribunale şi procuraturi militare, din conducerile închisorilor comuniste.

E aproape imposibil de înțeles că au fost români cei care intrau noaptea în casa altor români și, sub amenințarea pistolului, îi arestau știind că poate n-aveau să se mai întoarcă niciodată, sau că tot români au trimis câteva zeci de mii de oameni în pustietatea Bărăganului, unde mulți au și rămas pentru vecie.

Este greu de înțeles și de crezut că astăzi, după doisprezece ani de la înlăturarea comunismului, nu au fost anulate condamnările și confiscările date prin sentințe ale tribunalelor comuniste, ba mai mult, prin noi comisii (instanțe) se vrea rejudecarea fiecărui dosar politic, poate pentru a întări acuzațiile existente în ele și a însângera încă o dată declarațiile smulse prin bătăi și teroare.

O viață întreagă am încercat să dăm uitării suferințele, să nu ne încărcăm sufletul cu ură și răzbunare, dar călăii noștri și urmașii lor continuă, prin minciună și diversiuni, să-și prezinte crimele drept fapte firești, înscrise în litera legii. Noi știm însă adevărul, noi suntem incomozii săi martori la judecata istoriei. Nu se pot reda în cuvinte cele îndurate de noi – setea, frigul, foamea, deznădejdea, bătăile bestiale -, de aceea ne bazăm pe sensibilitatea și pe inteligența cititorilor noștri oneşti, cei care caută să afle adevărul despre trecut, să tragă învățămintele necesare.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că ne-a dat zile spre a putea contribui la alcătuirea acestor pagini din istoria neamului nostru greu încercat de flagelul comunist!

Dă, Doamne, ca asemenea vremuri să nu se mai întoarcă nicicând!

Nicoale Ianăși
Președintele AFDPR, filiala Mehedinți

PARTEA ÎNTÂI

DRUMURI ÎN ÎNTUNERIC

AMELIA POPESCU

„PROPUNEM CA POPESCU ION SĂ FIE ARESTAT..."

Într-o seară de iulie târziu, când a sunat telefonul, n-am bănuit că era semnalul reconectării mele la istoria adevărată, necunoscută a acestor meleaguri, că voi fi din nou implicat afectiv în evenimente care au marcat destine şi vremuri...

Doamna profesoară Georgeta Ştolică este una din persoanele care şi-au depănat trista poveste a deportării în Bărăgan, mărturia sa fiind cuprinsă în cartea „Dezrădăcinaţii", apărută la editura „Prier", în anul 2000. După mai mult de un an şi jumătate, doamna Ştolică mă suna pentru a mă întreba dacă mai strâng documente şi mărturii despre atrocităţile comise de regimul comunist, iar la răspunsul meu afirmativ, domnia sa m-a invitat acasă, în strada Dimitrie Grecescu, lângă biserică.

A doua zi am ajuns la ora stabilită, având totuşi puţin răgaz să admir clădirea solidă, cu o curte frumoasă, acoperită cu boltă de viţă de vie, terasa plină cu ghivece de flori

minunate, zona liniştită din această parte a oraşului Drobeta- Turnu- Severin. După ce am intrat într-o cameră spaţioasă, aducând mai degrabă a muzeu decât a locuinţă – mobilă veche, goblenuri, oglinzi scumpe, covoare aşijderea - , am rămas cu ochii aţintiţi asupra unor pânze proaspăt pictate, emanând căldura trăirii intense a celei care îşi transpusese plastic emoţiile artistice, obsesiile.

Aveam să aflu că autoarea este doamna Amelia Popescu, verişoara primară a doamnei profesoare Stolică, fostă deportată în Bărăgan care, în Bucureşti trăind, a citit „Dezrădăcinaţii" şi, sub impresia cărţii, ar fi vrut să adauge încă o mărturie despre vremea represiunii comuniste, de fapt povestea dânsei şi a familiei. Numai că nu a fost numai o mărturie despre deportarea din noaptea de 18 iunie 1951, fiindcă m-am trezit în faţa unor documente zguduitoare, mult mai complexe, unice probabil pe plan naţional: dosarul de securitate al tatălui, Ion Popescu, fost şef al biroului judiciar al poliţiei Mehedinţi până în anul 1945, erou al primului război mondial, care a făcut parte din grupul patriotic al lui Victor Popescu (un fel de precursor al lui Nae Trocan).

În anul 1945 Ion Popescu este dat afară din poliţie, deportat în Bărăgan de comunişti, apoi deţinut politic trecut prin Aiud, Gherla...

Din perioada deportării în Bărăgan s-au păstrat carnetele sale de şef de echipă în care se găsesc numele a numeroşi mehedinţeni, dar şi chitanţe din care reiese că şi în Bărăgan – deportat fiind! – trebuia să plăteşti cotă de carne, apoi sunt documente despre „cei zece martiri" împuşcaţi de nemţi în ogaşul Aluniş (actualmente „Valea lui Dinu"), epigrame inedite compuse de Păstorel Teodoreanu la Gherla, fotografii-document dar şi file despre eroism şi laşitate, despre iubire şi ură, despre delaţiuni şi josnicii incredibile. O adevărată arhivă a groazei...

- Cât pot reda cuvintele din suferința îndurată de dumneavoastră personal, doamnă Amelia Popescu, ca şi de ceilalți membri ai familiei, prin deportarea în Bărăgan şi, mai apoi, prin arestarea tatălui dumneavoastră?

- Cuvintele sunt sărace pentru o atât de bogată suferință, dar trebuie să consemnăm asemenea fapte petrecute în regimul comunist, pentru ca tinerii de azi să cunoască istoria adevărată şi să tragă învățămintele necesare, ca lumea să nu mai "aibă parte" nicicând de asemenea regimuri care au ridicat crima la rang de politică de stat...

Mă numesc Popescu Amelia - Maria şi m-am născut la 5 octombrie 1942 în Turnu Severin. La vremea aceea tatăl meu, Ion Popescu, conducea biroul judiciar al poliției locale iar mama, Popescu Maria, era secretara Şcolii de menaj. Aveam domiciliul pe strada Virtuții numărul 6, actualmente Bahna. Eram al doilea copil al căsniciei părinților meu, fratele meu, Viorel Popescu, fiind primul născut (21 februarie 1941). Căsătoria tatălui meu a avut loc târziu, după ce împlinise 34 de ani, pentru că primul război mondial i-a răpit părinții, el rămânând, ca frate mai mare, să poarte grija altor cinci copii orfani, cel mai mic având doar doi ani.

Bunicul meu din partea tatei, învățătorul Nicolae Popescu din Covrigi împreună cu socrul lui, moşierul Mihalache Cernăianu din Horăşti, au făcut parte din grupul de partizani condus de sublocotenentul Victor Popescu, grup care a acționat în spatele frontului timp de un an şi trei luni, hărțuind trupele germane şi austro-ungare aflate în zona Gorj – Mehedinți. Alături de ei a luptat şi tata care pe atunci nu avea decât 17 ani. Hărțuirea nemților, pierderile pe care le-au pricinuit acestora, loviturile neaşteptate, năprasnice au produs „defecțiuni" vizibile temutei maşinării de război a celebrului von Mackensten...

- Într-adevăr, trebuie să ne întoarcem cu mult timp în urmă pentru a înțelege cum istoria familiei dumneavoastră se împletește cu marea istorie a acestor meleaguri. Bunicul de care aminteați adineaori, Nicolae Popescu, este unul dintre „cei zece martiri", patrioți executați de nemți în timpul primului război mondial, la Turnu Severin, în ogașul Aluniș din partea de vest a orașului.

Comandatura de Etape 22

T. – Severin la 11 iulie 1917

ÎNCUNOȘTIINȚARE

Prin sentința Consiliului de război a Comandaturei de Etape Nr. 22 din 8 iulie 1917, au fost osândiți la moarte pentru trădare în timp de război:

1. Notarul Constantin Cojocaru din Negomiru
2. Moșierul Mihai Cernăianu din Horăști
3. Învățătorul Nicolae Popescu din Covrigi
4. Plugarul Stancu Croitoru din Grozești
5. Plugarul Tudor Ungureanu din Grozești
6. Plugarul Nicolae Marcu din Drăgotești
7. Plugarul Ilie Giumanca din Grozești
8. Plugarul Ion Norocea din Bolboși
9. Primarul Petre Vâlceanu din Bolboși
10. Notarul Ioan Brăescu din Bolboși

Această sentință a fost confirmată de Dl. Comandant pe ziua de 10 iulie 1917.

Sentința a fost astăzi executată.

(ss) von Kusenberg
Rittmeister și comandant

Din clipa executării sentinței, tatăl doamnei Amelia Popescu și cei cinci frați mai mici ai acestuia rămâneau orfani.

Dovada că învățătorul Nicolae Popescu a fost un om apreciat și respectat reiese și din documentul de mai jos:

CAROL I
prin grația lui Dumnezeu și voința națională
Rege al României
La toți de față și viitori sănătate

Dorind a da probă de a Noastră bunăvoință
D-lui N.D. Popescu Învățător Covrigi
(Jud. Mehedinți)
pentru serviciile aduse învățământului
Noi îi conferim medalia „Răsplata muncei"
pentru învățământ clasa II
Drept care îi dăm acest brevet subscris de Noi
și investit cu regescul Nostru sigiliu
Dat în Castelul Peleș la 27 iunie 1912

(ss) CAROL
Ministrul Secretar de Stat
la Departamentul Instrucțiunii publice
și al Cultelor Ad interim

N. 1048

Nu ştiu la ce editură şi nici în ce an au fost publicate cele 56 de pagini legate sub titlul „Cei zece martiri", sub semnătura A. Bolocan, dar a constituit o bogată sursă de documentare privind „Mişcarea naţională din Mehedinţi", mişcare iniţiată de învăţătorul sublocotenent Victor Popescu din localitatea Valea cu Apă – Gorj.

Victor Popescu a fost un fel de precursor al lui Nae Trocan şi n-ar fi de mirare să aflăm cândva că Trocan (născut în 1923 şi executat în 1953) să fi ştiut povestea sublocotenentului Victor Popescu, pentru că imediat după cel de-al doilea război mondial avea să acţioneze aidoma acestui erou. E posibil chiar să-l fi întâlnit, fiindcă Victor Popescu a supravieţuit celor două războaie mondiale. S-a păstrat chiar o declaraţie a sa din 1960, o scurtissimă autobiografie de fapt, care spune multe despre acest om, despre patriotismul său şi al tovarăşilor săi...

Paginile cu titlul „Cei zece martiri" poartă o menţiune manuscrisă: „cedată de amicul meu sincer Victor Popescu, ofiţer, 1919, martie". Urmează o semnătură olografă şi... două concluzii: Victor Popescu gira cele scrise despre el în paginile al căror erou era; respectivele însemnări au fost făcute publice imediat după încheierea primei conflagraţii mondiale.

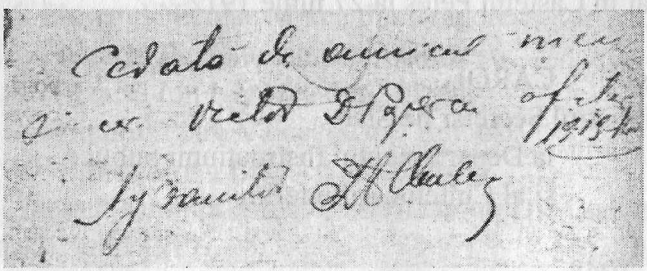

(DECLARAŢIE)

24.I. 1960, Sfatul Popular Valea cu Apă. Prezenta declaraţie dată în faţa noastră, Preşedinte ss/ Indescifrabil L.S. ADEVERINŢĂ DECLARAŢIE.

Subsemnatul Victor D. Popescu din comuna Valea cu Apă, Raionul Tg. Jiu, Regiunea Craiova, de profesie învățător pensionar, la cererea tov. Ion Mihai Cernăianu, fost cu domiciliul în comuna Horăşti, Raionul Baia de Aramă, Regiunea Craiova, de a-i da informații despre modul cum a fost ridicat tatăl său Mihai Cernăianu şi surorile sale Alvina şi Marieta de acasă de către trupele germane, în anul 1917, subsemnatul declar următoarele: În anul 1916 – 1917, fiind mobilizat ca ofițer în Regimentul 18 Infanterie, am luat parte la luptele din Ardeal şi Valea Jiului. În retragere spre Craiova ni s-a tăiat retragerea, iar noi fiind înconjurați urma a ne preda trupelor germane. Fiind în pădure nu m-am predat.

După câteva zile, trupele lor retrăgându-se, ne-am retras şi noi spre sate, despărțindu-ne şi aşteptând o nouă ofensivă în care credeam că trupele germane vor fi învinse. Acest fapt nu s-a întâmplat şi eu ca şi alții am rămas în teritoriul ocupat de germani, timp de 1 an şi trei luni, făcând diferite incursiuni spre Olt şi T. Severin spre a mai afla noutăți despre trupele germane. În acest timp, şi anume în luna decembrie 1916, postul german din sat aflându-mă, a încercat de mai multe ori a mă prinde. Într-o noapte viind a mă ridica, i-am împuşcat, iar eu am apucat calea codrului făcând diferite incursiuni spre T. Severin – Craiova – Olt pe drumuri răzlețe şi păduri, mai împuşcând din loc în loc câte un german. În primăvara anului 1917, în luna aprilie, am sporit numărul cu 3 italieni şi 6 ruşi fugiți din lagărul din T. Severin. La aceştia s-au mai adăugat şi vreo 4-5 români, băieți tineri de ai noştri cu care am început a hărțui podurile (posturile? – n.n) şi patrulele germane precum şi pe cei ce le dau concursul şi voiau a ne prinde. Am găsit însă şi suflete nobile, oameni cu dor de țara noastră care ne primeau cu drag noaptea şi ne alimentau. Aceştia pe lângă alimentare mai făceau şi pe spionii aducându-ne diferite veşti şi din partea autorităților de pe atunci şi despre ordinele care veneau cu urmărirea prizonierilor. În fine, erau oameni cu

suflet românesc şi cu dor pentru ţara lor cotropită. Între aceste persoane număr şi pe fostul proprietar Mihail Cernăianu din comuna Horăşti, Raionul Baia de Aramă care profitând de situaţia poziţiei sale cu gospodăria aşezată în fundul unei văi şi la pădure m-a ţinut pe mine şi pe ceata mea cu mâncare şi fel de fel de veşti referitoare la noi din partea germanilor. Timp de 2 luni de zile nu am dus grija foamei şi aveam cele mai bune informaţii despre mişcarea trupelor fiind în apropierea de Comandatura Broşteni şi de unde prin oamenii săi ni se aduceau veştile privitoare la noi. O servitoare nenorocită, aflând cazul, a denunţat cazul Comandaturii Broşteni, care a trimis soldaţi şi a ridicat pe toţi ai casei Mihail Cerăianu, soţia şi 2 domnişoare pe care le-a schingiuit în modul cel mai barbar posibil, avutului i s-a dat foc de nu a rămas decât cenuşă, iar familia Cernăianu de la Broşteni a fost transportată la închisoare la T. Severin, împreună şi **cu Nic. Popescu, învăţător, ginerele lui Cernăianu care avea şi el pe fiul său cu mine.** La T. Severin au fost judecaţi şi Mihail Cernăianu şi ginerele său Nic. Popescu au fost executaţi prin împuşcare, iar mama şi fetele ţinute la închisoare. Pe noi ne-au pus în urmărire, punând premiu pe capul nostru. Noi am atacat patrulele lor cu mai mare îndârjire şi am luat drumul spre front în Moldova. După multe peripeţii, ajunşi la front la Panciu, aci am fost prinşi, ni s-a dat drumul şi apoi am fugit, şi în ianuarie 1918 am fost la armata română unde am fost primiţi ca nişte eroi. Aceasta este declaraţia mea în privinţa purtării şi morţii lui Mihail Cernăianu pe care mi-o susţin şi o semnez propriu. ss/ Victor D. Popescu.

Prezenta copie fiind conformă cu originalul îi aparţine dnei I. Cernăianu.

Cât de simplu şi cu câtă modestie vorbeşte eroul Victor Popescu despre sine şi despre acţiunile grupului său. Ce spun, în acest sens, cărţile?

„ 2000 de ani de statalitate, creştinism şi cultură în spaţiul românesc" (vol I) de dr. Florian Tucă, prof. Nicolae Ionescu şi prof. Romulus Raicu (Editura Sylvi, Bucureşti, 2000): „ 1917, mai – Sublocotenetul de rezervă Victor Popescu, care se aflase concentrat şi se pierduse de unitatea sa în timpul retragerilor dramatice din toamna grea a anului 1916, îşi organizează un grup de partizani din foştii luptători ca şi din alţi cetăţeni patrioţi, cu care urma să participe la luptele din spatele frontului împotriva contopitorilor.

Pentru a-şi atrage alţi aderenţi la grupul său din aria judeţelor Gorj şi Mehedinţi, în ziua de 27 mai, Victor Popescu, fost învăţător înainte de război, întocmeşte o **proclamaţie** *în care* **cheamă populaţia să se înroleze în detaşamentul său în scopul de a lupta în spatele frontului până la nimicirea inamicului contopitor(...)**

La chemarea înflăcărată a fostului învăţător au răspuns numeroşi patrioţi, grupul de partizani condus de Victor Popescu întărindu-se din punct de vedere numeric şi făcând viaţa grea ocupanţilor din fostele judeţe Gorj şi Mehedinţi, iar în vara anului 1917, o parte din ei, în frunte cu bravul sublocotenent, au ajuns pe frontul din Moldova, participând apoi la istorica bătălie de la Mărăşeşti" (pp.405-406).

Cum reiese din însemnările istoricilor, doar o parte din luptătorii grupului lui Victor Popescu ajung pe frontul din Moldova unde, adăugăm noi, sunt primiţi şi trataţi ca nişte eroi, fiind decoraţi. Să vedem însă ce spunea amintita „proclamaţie", pe care o vom reda aproape integral, pentru a nu rămâne doar în paginile prăfuite ale presei vremii sau în arhive, ci a pătrunde şi-n inimile şi conştiinţele celor de azi, constituind un exemplu de autentic patriotism, demn de lăudat şi urmat.

Situaţia supravieţuitorilor, cu domiciliul în judeţul Mehedinţi, la data editării cărţii(iulie 2002).

Oare câţi dintre ei s-au stabilit pe alte meleaguri din cauza prigoanei comuniste şi câţi au murit în cei 50 de ani de teroare comunistă?

Datele anexate exacte sunt şi acum ascunse în fişetele secrete ale Securităţii, ţinute ascunse de opinia publică pentru a nu se cunoaşte, niciodată, adevărata forţă a sistemului comunist, instalat după înţelegerile de la Ialta, în mai mult de jumătate din Europa.

Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici – Filiala Mehedinţi

ECOURI

17 decembrie 2001
Bucureşti

Stimate domnule Dumitru Andreca

Cum oare pot a vă mulţumi pentru că după atâtea zeci de ani aţi reuşit să-mi dezlegaţi sufletul de păcatele săvârşite prin neîncrederea mea în cuvintele tatălui rostite pe patul de moarte?

Apariţia acestui serial, tocmai în Severinul lui, aşa cum l-aţi conceput dumneavoastră, atât de documentat, atât de sensibil narat (de parcă ar fi ştiut strângând atâtea documente), dovedeşte conectarea totală a sufletului dumneavoastră la suferinţele şi nedreptăţile îndurate de noi. Sunt sigură că şi sufletul lui din ceruri vă mulţumeşte cu lacrimi de recunoştinţă, aşa cum de altfel vă mulţumesc şi eu. Mai trebuie să mărturisesc că n-a fost un episod să nu-l citesc şi să nu-l recitesc plângând. Şi copiii mei au fost teribil de impresionaţi, vă mulţumesc şi ei! (...)

Cu alese sentimente şi
veşnică recunoştinţă,

Amelia Popescu

Notă. Serialul "Propunem ca Popescu Ion să fie arestat" – cuvinte preluate întocmai din dosarul de la Securitate al tatălui doamnei Amelia Popescu – a apărut în cotidianul severinean DATINA, între 2 octombrie 2001 şi 25 noiembrie 2001.

D. A.

CUPRINS

Cuvânt înainte 5
Noi, supraviețuitorii 7

PARTEA ÎNTÂI DRUMURI ÎN ÎNTUNERIC / 9

AMELIA POPESCU
„Propunem ca Popescu Ion Să fie arestat..." 11

VIORICA STĂNULEȚIU
Cei trei de la Izverna 66

GHEORGHE DELURINȚU
„Am supraviețuit datorită rugăciunilor mamei" 86

CONSTANTIN GHERGHESCU
"Domnule judecător, ce suntem noi astăzi,
veți fi dumneavoastră mâine!" 112

ION GÂNDACU
„Infernul nocturn" 128

NICOLAE BEŞLIU MUNTEANU
"La proces am aflat că făceam parte din
<<Grupul 1 Mehedinți>>" 148

NICU BUNEI
Fugar din paradisul comunist 167

DUMITRU BUZATU
Organizația anticomunistă „Deșteptarea României" 181

ȘTEFAN TILIHOI
„Am vrut să devin partizan" 186

NICOLAE CIURICĂ
Luptător în Munții Banatului 191

PARTEA A DOUA DEZRĂDĂCINAȚII / 245

VALERIU BOSOANCĂ
„Fiecare om poartă povara păcatelor sale" (I) 247

ION MUSTĂCIOIU (MĂNDICĂ)
"Oameni fără Dumnezeu" 261

ANETA ANGHELESCU
„Mulți deportați au rămas în pământul Bărăganului" 274

ÎNSEMNĂRILE DOMNULUI IACOB ANGHELESCU
„Am fost declarați dușmaniai clasei muncitoare" 285

TEODORA, GHEORGHE, PAULA și MIHAI PĂCURARU
Casele din amintire 290

NICOLAE CĂLIN
"Eticheta «Deportat» a contat..." 296

ÎNSEMNĂRILE DOMNULUI DUMITRU PREOTEASA
Din Bărăgan, în pușcărie 301

ÎNSEMNĂRILE DOAMNEI VICTORIA BĂLU
(CIMPOERU) „Apă cu broaşte, mâncare cu furnici” 305

ADDENDA / 311

CONSTANTIN TICU DUMITRESCU
Să nu ne lăsăm învinşi! 313

5 EPIGRAME INEDITE DE
PĂSTOREL TEODOREANU 316

DUMITRU ARVAT 320
TASE, GRĂDINARUL 321

“EDUCATORUL” 328

TABEL.....333

Tiparul executat la Imprimeria Editurii

EDITURA MJM CRAIOVA

Str. Felix Aderca, bl.7 – parter,
1100-Craiova, Dolj

Telefon: 0251-419661; 0745512223; 0744584744
e-mail: ed.mjm@go.ro
www.ed.mjm.go.ro

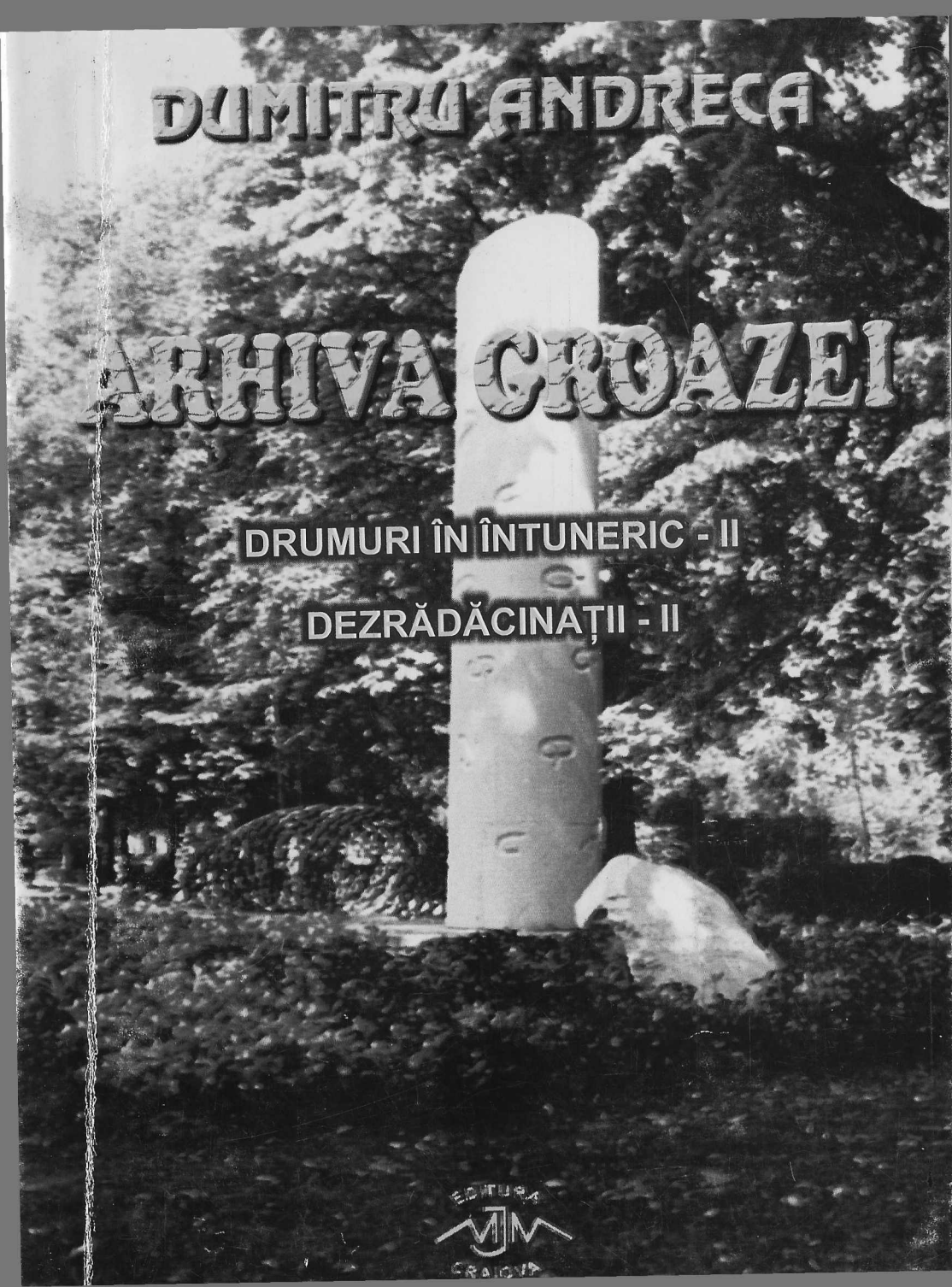
DUMITRU ANDRECA
ARHIVA CROAZEI
DRUMURI ÎN ÎNTUNERIC - II
DEZRĂDĂCINAȚII - II
EDITURA
MJM
CRAIOVA